

Zedově pohlazení

Nalini Singh

FANTOM Print
2015

Copyright © 2007 by Nalini Singh
Translation © Alžběta Lexová
Cover © Chris McGrath

ISBN 978-80-7398-316-1

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint

VĚNOVÁNÍ

Psaní je samotářská činnost, není však osamělá, obzvláště když vás obklopuje taková spousta úžasných lidí jako mě.

Doma: Mojí rodině, těm, kteří dokážou přetrpět moje tvrdohlavé soustředění, když pracuji, a dělají to neskutečně stylově. Díky, že mě nenutíte vařit a uklízet... nebo vysávat... nebo prát... Miluju vás, lidi!

Na pláži v Kalifornii, kde usrkává margaritu (nebo by to dělala, kdyby neměla obsesivně-kompulzivní klienty): Nephelē Tempestové, mojí agentce a první osobě, která se zamilovala do mého světa Psyů a měňavců. Díky, že tak skvěle zastupuješ moji práci. Kdybychom se někdy sešly osobně, zvu tě na margaritu!

U mého vydavatele: Cindy Hwangové, mojí brilantní editorce, která mi dopřává svobodu následovat fantazii, ať už mě vede kamkoli; Leise Pedersonové, supervýkonné asistence editorky (která už mě má pravděpodobně plné zuby po všech těch editačních maratonech po telefonu!); a *nepřekonatelnému* týmu, který stojí za výrobou mých knih. Velký dík za všechno, co jste udělali od prvního dílu série Psyové / měňavci.

Na neznámých místech: Všem knihkupcům, čtenářům, recenzentům, knihovníkům a bloggerům, kteří mé knihy dodnes podporují. Kdybych vás měla všechny jmenovat, nevystačila bych s vyhrazeným místem, což je podle mého názoru úžasná věc, která ve mně vyvolává nesmírnou pokoru. Moc děkuji.

Před mými dveřmi, kde se dožadují, abych vyšla z domu dobrovolně, nebo mě vytáhnou násilím: Mým přátelům, kteří snášejí moje poustevnické tendence, aniž by nade mnou definitivně zlomili hůl. Nemusím vás jmenovat, víte, o koho se jedná. Cítím se poženaná, že vás mám ve svém životě.

A uvnitř mé hlavy: Mým postavám, které mě nechávají vyprávět své příběhy. Díky.

Šipové komando

Mercury byla sekta. Tak to alespoň všichni na začátku tvrdili. Psyové se vysmívali tvrzení Catherine a Arifa Adelajových, že dokážou osvobodit jejich lid od útrap šílenství a vražedného běsnění.

Být Psyem znamenalo balancovat na hraně šílenství.

A tak to všichni akceptovali. Všichni to akceptovali.

Neexistoval žádný lék.

Jenže potom projekt Mercury přišel se dvěma pokusnými účastníky protokolu Utišení – dvojčaty manželů Adelajových. Tendaji a Naeem Adelajovi byli chladní jako led, jejich emoce nevykazovaly známky vzteku nebo šílenství... po určitou dobu. Experiment selhal. Temná strana emocí nakonec zavalila dvojčata jako lavina a šestnáctiletí chlapci, poté, co byli označeni za nositele budoucnosti, spáchali společně sebevraždu. Tendaji, který byl silnější, zabil Naeema, a potom i sebe. Nebylo pochyb o tom, že se jednalo o společné rozhodnutí.

Zanechali dopis na rozloučenou.

Jsme zvrácenost, jsme mor, který naše lidi zahubí zevnitř. Utišení nesmí nikdy zakořenit, nesmí infiltrovat PsyNet. Odpusťte nám.

Jejich poslední slova nebyla nikdy zveřejněna, jejich hrůza zůstala nevyslyšena. Těla našli akolyté projektu Mercury a chlapce pohřbili v utajeném hrobě. Jejich smrt byla označena jako nehoda. Tou dobou už Mercury trénoval druhou generaci, zlepšoval techniky i nástroje, s jejichž pomocí vymítal nechtěné emoce ze srdcí a šílenství z duší subjektů. Nejpodstatnější změna byla ta nejméně nápadná – tentokrát už měli podporu lídrů své rasy, Rady Psyů.

Potřebovali však i jinou podporu, takovou, která by se postarala o eliminaci dalších případných chyb dřív, než by se dostaly k uším veřejnosti... nebo stále ještě skeptické Rady. Pokud by se členové Rady dozvěděli o pokračujících úmrtích, stáhli by se. A Adelajovi nedokázali snést pomyslení na to, že by jejich vize zapadla v propadlišti dějin. Přestože hluboce truchlili kvůli ztrátě svých synů, Catherine a Arif nikdy neztratili víru v Utišení. Stejně tak ji neztratil jejich nejstarší syn – Zaid.

Zaid byl vůdčí telepat se zuřivou schopností psychického boje. Také absolvoval protokol Utišení, ale jako dospělý, nikoli dítě. I přesto v něj věřil. Protokol ho osvobodil od démonů v jeho mysli a on chtěl tento dar vnitřního klidu šířit dál, zmírnit utrpení své rasy. Proto začal odklízet chyby. Eliminoval ty, kteří se pod experimentálními verzemi Utišení zlomili, a pohřbíval jejich existenci stejně efektivně jako jejich těla.

Catherine ho začala nazývat svým Bojovým šípem.

Brzy začal Zaid rekrutovat další, jako byl on. Další, kteří věřili. Byli to samotáři, neznámé stíny temnější než temnota sama, muži a ženy, jejichž jediným cílem bylo zničit všechno, co by mohlo ohrozit úspěšnou realizaci celoživotního snu Catherine a Arifa.

Čas plynul. Roky. Desetiletí. Zaid Adelaja zemřel, ale tradice Šípů se předávala dál... dokud projekt Mercury nezanikl a dávno zesnulí Adelajovi nebyli oslavováni jako vizionáři.

Utišení bylo oficiálně zavedeno v roce 1979.

Rada Psyů byla v této otázce jednomyslná, veřejnost rozdělená, avšak většina protokol podporovala. Jejich rasa se vraždila se zběsilostí a šílenstvím u ostatních ras nevídaným. Utišení se zdálo být jejich jedinou nadějí, jediným řešením směřujícím k trvalému míru. Uchýlili by se však k němu, kdyby znali poslední slova Tendajiho a Naema? Nikdo, kdo by na tuto otázku mohl odpovědět, dnes už nežije.

Stejně jako nikdo nedokáže vysvětlit to, proč protokol, který měl přinést mír, s sebou zároveň přinesl nejchladnokrevnější a nejnebezpečnější druh násilí – zvěsti o zrodu Šíporvého komanda byly přiřizovány strachem těch, kteří podstupovali Utišení. Říkalo se, že ti, kteří až příliš hlasitě protestovali, měli tendenci jednoduše zmizet.

Nyní, v posledních měsících roku 2079, jsou Šíporvé legendou, mýtem, a o jejich existenci nebo neexistenci se na PsyNetu stále diskutuje. Pochybovači tvrdí, že Rada Psyů ustanovená po Utišení je dokonalost sama a nikdy by se nesnížila k pokoutním praktikám, jako je sestavení tajného komanda, jež by mělo eliminovat její nepřátele.

Ostatní však vědí své.

Ostatní viděli temné paprsky trénovaných bojových myslí pronikající Síti, cítili jejich chladné psychické ostří. Jenže tito ostatní samozřejmě nemohou promluvit. Jen málokdo se střetl s Šíporvým komandem a přežil, aby o tom vyprávěl.

Šíporvé samotné pověsti nepodporují, nepovažují svou tajnou armádu za pravdivou četou. Ne, zůstali věrní svému otci zakladateli. Jejich věrnost náleží pouze protokolu Utišení a jsou oddáni jeho prosazování a pokračování.

Popravy jsou občas nevyhnutelné.

Kapitola 1

Do Juddovy lícní kosti udeřila pěst. Plně se soustředil na zneškodnění protivníka, a proto si toho sotva všiml. Jeho vlastní paže už se napřahovala k úderu. Tai se pokusil ráně na poslední chvíli vyhnout, ale už bylo pozdě – čelist mladého vlka scvakla s výrazným zvukem, který svědčil o vnitřním zranění.

Ale nesložil se.

Vrhl se na Judda se zuby zakrvácenými od prokousnutého horního rtu a zjevně zamýšlel využít silnější tělesné stavby jako beranidla k rozdrčení svého soupeře o tvrdou zeď. Namísto toho do však byl Tai, kdo skončil se zády přitisknutými ke stěně a vyraženým dechem.

Judd druhého muže popadl za hrdlo. „Zabít tě by pro mě neznamenal vůbec nic,“ řekl a ještě trochu Tai, který už tak měl očividně potíže s dýcháním, přiškrtl. „Přál by sis zemřít?“ Jeho hlas byl klidný, dech pod kontrolou. Jednalo se o stav bytí, který neměl nic společného s emocemi, protože na rozdíl od měňavce před ním Judd Lauren pocity neměl.

Tai zkroutil rty do kletby, ale vyšel z nich jen nesrozumitelný hvízdavý zvuk. Mohlo by se zdát, že Judd má suverénně navrch, ale on nehodlal udělat tu chybu, že by povolil na ostražitosti. Dokud Tai nepřiznal svou porážku, představoval hrozbu. Což prokázal jen o vteřinu později, když využil schopnosti měňavců částečně se transformovat, a vysunul drápy.

Tyhle drápy dokázaly proniknout syntetickou kůží a masem jako nic, Judd však chlapeci nedopřál to potěšení, aby se nechal zranit. Zatlačil na konkrétní tlakový bod na Taiově krku a tím svého protivníka poslal do náruče bezvědomí. Až ve chvíli, kdy byl měňavec zcela mimo, Judd svůj stisk uvolnil. Tai sklouzl podél stěny do sedu a hlava mu padla na prsa.

„Svoje psyské schopnosti bys používat neměl,“ ozval se ode dveří zastřešený ženský hlas.

Nepotřeboval se otočit, aby zjistil, o koho se jedná, přesto to však udělal. Zvláštní hnědé oči zasazené v křehkém obličejí orámovaném rozčepýřenými

krátkými blond vlasy. Ty oči bývaly normální a vlasy dlouhé, než byla Brenna unesena. Vrahem. Psyem.

„Na to, abych se vypořádal s kluky, své schopnosti nepotřebuji.“

Brenna vešla dovnitř a postavila se vedle něj, její temeno dosahovalo k jeho hrudi. Nikdy si neuvědomil, jak drobná je, dokud ji neviděl poté, co byla zachráněna. Ležela tehdy v posteli, sotva dýchala, její energie byla smrštěná do malé kuličky tak pevně, že si ani nebyl jistý, jestli vůbec žije. Výška však neznamenalala vůbec nic. Jak zjistil, Brenna Shane Kincaidová měla vůli pevnější než čiré, nezkalené železo.

„Tohle už je počtvrté tehle týden, co ses zapletl do rvačky.“ Zvedla ruku a on se musel přimět, aby neucukl. Pro měňavce byl dotek zcela přirozený – vlci se dotýkali velmi často a bez zaváhání. Pro Psyje to byl nepochopitelný koncept, něco, co mohlo potenciálně vyústit v nebezpečnou ztrátu kontroly. Brennu však zlomil ďábelský zplozenec jeho vlastní rasy. Pokud potřebovala dotek, dostane ho.

Ucítil konečky jejích prstů na tváři. „Budeš mít modřinu. Pojď, něco ti na to dám.“

„Proč nejsi se Saschou?“ Další z psyských odpadlíků byla léčitelka, ne vražedkyně. Judd byl tím, kdo měl na rukou krev. „Myslel jsem, že s ní máš dnes v osm hodin schůzku.“ Nyní bylo pět minut po osmé.

Její prsty na okamžik spočinuly na jeho tváři, než zmizely. Zvedla řasy a odhalila tak změnu, která se odehrála pět dní po její záchraně. Oči, kdysi dávno čokoládově hnědé, byly nyní směsíci, kterou nikdy dříve neviděl, ať už na člověku, měňavci či Psyovi. Brenniny zorničky byly černočerné a obklopovala je arktická modř, živoucí a pronikavá, která zubatě přecházela v tmavě hnědou duhovku, což jejím očím dodávalo roztržitý vzhled.

„Už je konec,“ prohlásila.

„Konec čeho?“ Tai pod ním zasténal, ale on to ignoroval. Chlapec nepředstavoval žádnou hrozbu – jediný důvod, proč mu Judd dovolil, aby ho několikrát praštil, byl ten, že rozuměl fungování vlčí společnosti. Dostat nakládačku ve rvačce bylo zlé, ale ne tolik, jako dostat nakládačku, aniž by protivníkovi uštedřil alespoň jednu ránu.

Taiovy pocity Judda nezajímaly, nehodlal se světu měňavců přizpůsobovat. Jeho neteř a synovec, Marlee a Toby, však v síti tunelů tvořící doupe SnowDancerů v podzemí také museli přežít, a jeho nepřátelé by se snadno mohli stát i jejich. Proto chlapce neponížil tím, že by ukončil boj ještě dřív, než vůbec začal.

„Bude v pořádku?“ zeptala se Brenna, když Tai podruhé zasténal.

„Dej mu tak minutu nebo dvě.“

Když se na něj znovu podívala, zasykla. „Krvácíš!“

Odstoupil, než se mohla dotknout jeho rozseknutého předloktí. „Není to nic vážného.“ A nebylo. V dětství byl vystaven nesnesitelné bolesti a naučili ho ji blokovat. Dobrý Psy necítil nic. Dobrý Šíp cítil ještě méně.

Zabíjení lidí bylo díky tomu mnohem snazší.

„Tai na tebe vytáhl drápy.“ Brennin obličej se zkroutil zlostí, když shlédla na mladíka sedícího u zdi. „Počkej, až o tom uslyší Hawke –“

„Neuslyší. Protože mu to neřekneš.“ Judd nepotřeboval, aby ho někdo chránil. Kdyby Hawke věděl, kým Judd skutečně je, co udělal, čím se *stal*, zabil by ho alfa SnowDancerů při prvním setkání. „Vysvětli tu poznámku o Sasche.“

Brenna se zamračila, ale dál na něj ohledně jeho paže netlačila. „Už žádné schůzky a léčení. Skončila jsem.“

Věděl, jak brutálně byla zraněná. „Musíš pokračovat.“

„Ne.“ Krátké, ostré, velmi definitivní slovo. „Nechci nikoho ve své hlavě. Už *nikdy*. Sascha se tam stejně nemůže dostat.“

„To nedává smysl.“ Sascha měla vzácný dar, díky němuž mohla komunikovat stejně snadno s psyskou i měňaveckou myslí. „Nemáš schopnost ji blokovat.“

„Teď už mám – něco se změnilo.“

Tai se se zakašláním zcela probral. Oba se na něj podívali, když se s pomocí zdi za zády vydrápal do stoje. Párkrát zamrkal a zvedl ruku ke své tváři. „Kriste, mám pocit, že mi po obličejí přejel nákladřák.“

Brenna přimhouřila oči. „Co sis ksakru myslel, že děláš?“

„Já –“

„Nech si to. Proč jsi po Juddovi šel?“

„Brenno, to není tvoje starost.“ Judd cítil, jak krev na jeho kůži zasychá a buňky se již zacelují. „Tai a já jsme se nakonec dohodli.“ Podíval se mladěmu muži do očí.

Tai zatnul čelist, ale přikývl. „Máme jasno.“

A tím se jejich postavení v hierarchii smečky vyjasnilo. Kdyby Judd už tak nestál výš než Tai, nyní by se pro něj stal dominantním.

Tai se otočil k Brenně a projel si vlasy rukou. „Můžu s tebou mluvit o –“

„Ne,“ utnula ho s mávnutím ruky. „Nehodlám s tebou jít na ten vysokoškolský ples. Jsi příliš mladý a navíc idiot.“

Tai polknul. „Jak víš, o čem jsem chtěl mluvit?“

„Možná jsem Psyka.“ Temná odpověď. „To se o mně teď vykládá, ne?“

Tai se začervenál. „Říkal jsem jim, že je to kravina.“

To bylo poprvé, co Judd zaslechl o téhle zlomyslné snaze způsobit Brenně emocionální bolest, a bylo to to poslední, co by čekal. Vlci byli nelítostní vůči svým nepřátelům, zároveň však byli zuřivě ochranitelští ke svým vlastním a kolem Brenny se od chvíle, kdy byla zachráněna, pevně semkli.

Podíval se na Taie. „Myslím, že bys měl jít.“

Mladý vlk se nehádal, proklouzl kolem nich tak rychle, jak mu to nohy dovolily.

„Víš, co je ještě horší?“ Brennina otázka odpoutala jeho pozornost od vzdalujících se kroků.

„Co?“

„Že je to pravda.“ Obrátila se k němu a upřela na něj naplno sílu svého roztráštěného modrohnědého pohledu. „Jsem jiná. Skrze tyhle oči, které mi dal, vidím věci. Děsivé věci.“

„Jsou jen ozvěnou toho, co se ti stalo.“ Mocný sociopat roztrhl její mysl a znásilnil ji na té nejintimnější možné úrovni. To, že v ní zanechal psychické jizvy, nebylo nijak překvapivé.

„To říká Sascha taky. Ale ta úmrtí, která vidím –“

Její slova přerušil výkřik.

Rozběhli se ještě dříve, než ustal. O třicet metrů dál se k nim z jiného tunelu přidala Indigo a pár dalších vlků. Jakmile zahrnuli za roh, vynořil se zpoza něj Andrew a popadl Brennu za ruku. Zvedl volnou paži a zastavil jak svou sestru, tak všechny ostatní.

„Indigo, je tam tělo,“ vyštěkl. „Severovýchodní tunel číslo šest, čtyřicátý pokoj.“

Brenna se vykroutila ze sevření svého bratra, jakmile ta slova dořekl a bez varování vystřelila vpřed. Judd zachytil rychlý záblesk vzteku v její tváři, než ho skryla, a proto vyrazil za ní. Indigo a vytočený Andrew ho následovali. Většinu Psyů by hned předběhli, ale on byl jiný a tato jeho odlišnost předurčila jeho život v PsyNetu.

Brenna byla kus před ním, pohybovala se s úctyhodnou rychlostí na někoho, kdo byl ještě před pár měsíci dlouhodobě upoután na lůžko. Téměř se dostala k tunelu šest, než ji dostihl. „Stůj,“ nařídil jí, jeho dech nebyl ani zdaleka tak zrychlený, jak by měl být. „Tohle nemusíš vidět.“

„Ale ano, musím,“ odsekla, zatímco zhluboka oddechovala.

Ze zadu se k ní přirtil Andrew, popadl ji kolem pasu a zvedl ji do vzduchu. „Bren, zklidni se.“

Indigo proběhla kolem nich tak rychle, že byla jen zábleskem dlouhých nohou a tmavých vlasů vlajících za ní.

Brenna sebou začala v Andrewově objetí zuřivě házet, dost na to, aby si ublížila. To Judd nemohl připustit. „Uklidni se, když ji pustíš.“

Brenna překvapeně vytřeštila oči a okamžitě přestala. Andrew tak tichý nebyl. „Já se o svou sestru postarám, *Psyvi*.“ Poslední slovo vyplivl jako nadávku.

„Jak? Zamkneš mě?“ odsekla Brenna ostrým tónem. „Už se nenechám za-

vřít, Drew, a přísahám, že jestli to zkusíš, rozedřu si ruce do krve, jak se budu rvát ven.“ Byla to krutě barvitá představa, obzvláště pro někoho, kdo ji viděl ve stavu, v němž ji při záchraně našli.

Andrew za jejími zády zesinal, čelist však měl nadále odhodlaně sevřenou. „Tohle je pro tebe nejlepší.“

„Možná není,“ řekl Judd a bez hnutí se setkal s Andrewovým vzteklým pohledem. SnowDancer vinil všechny Psyse z bolesti, kterou si jeho sestra vytrpěla, a Judd dokázal pochopit emocemi hnanou logiku, která ho k tomu závěru přivedla. Stejně emoce ho však oslepovaly. „Nemůže strávit zbytek života v řetězech.“

„Jak bys o tom, sakra, mohl něco vědět?“ vyjel na něj Andrew. „Vždyť ti nezáleží ani na tvých vlastních lidech.“

„Rozhodně o tom ví víc než ty!“

„Bren,“ odušil Andrew varovně.

„Sklapni, Drew. Už nejsem dítě.“ V jejím hlase se ozývaly temné věci, zlo, jehož byla svědkem, a nevinnost, kterou ztratila. „Napadlo tě někdy, co pro mě Judd udělal během mé léčby? Zajímalo tě vůbec, co ho to stálo? Ne, ovšem že ne, protože ty přece víš úplně všechno.“

Roztřeseně se nadechla. „No, tak hádej co, víš kulový! Nebyl jsi tam, kde jsem byla já. Ani ses tomu *nepřiblížil*. *Nech. Mě. Jít*.“ Ta slova už nebyla rozzuřená, ale klidná. Pro Psyse normální. *Ne* pro vlčího měňavce. Obzvláště ne pro Brennu. Juddovy smysly zbystřily.

Andrew zatřásl hlavou. „Kašlu na to, co říkáš, sestřičko, tohle prostě vidět nemusíš.“

„Pak mě to mrzí, Drew.“ O setinu vteřiny později Brenna sekla svými drápy po jeho pažích, čímž ho tak šokovala, že ji pustil. Rozběhla se ještě dřív, než se její nohy dotkly země.

„Ježíši,“ zašeptal Andrew a zíral směrem, kterým odběhla. „Nemůžu uvěřit...“ Podíval se dolů na svá zkrvavená předloktí. „Brenna nikdy *nikomu* neublížila.“

„Už to není Brenna, kterou jsi znával,“ řekl mu Judd. „To, co jí Enrique udělal, ji změnilo na základní úrovni, způsobem, kterému ona sama nerozumí.“ Vydal se za Brennou, než mohl Andrew odpovědět. Musel být po jejím boku, aby zmínil dopad z této smrti. Nechápal, proč je tak odhodlaná ji vidět.

Dostihl ji, když zrovna probíhala kolem překvapené stráže do malého pokoje v tunelu šest. Zastavila se tak prudce, že do ní málem vrazil. Následoval její pohled a na podlaze uviděl mrtvolu neznámého člena smečky SnowDancerů. Jeho obličej i tělo pokrývaly modřiny, kůže kvůli tomu hrála několika různými barvami. Judd však věděl, že to nebyl ten důvod, proč se Brenna tak náhle zarazila.

Bylo to kvůli těm řezným ranám.

Měňavec byl pořezán na několika místech, žádná z ran nebyla smrtelná, až na tu poslední. Tou vrah prořízl krční tepnu. Což znamenalo, že na tom pokoji něco nesedělo. „Kde je krev?“ zeptal se Indigo, která dřepěla na druhé straně těla společně s několika dalšími vojáky.

Poručice se zamračila, když spatřila Brennu v místnosti, ale odpověděla: „Nebyl zabit tady. Jen ho sem odhodili.“

„Je to odlehlý pokoj,“ promluvil jeden z vojáků, Dieter. „Snadno se sem dostaneš, aniž by tě kdokoli viděl, když víš, co děláš. Ať to byl kdokoli, pánilo mu to, nejspíš si to místo vybral předem.“

Brenna zalapala po dechu, ale pořád mlčela.

Výraz ve tváři poručice potemněl. „Odved' ji odsud, ksakru.“

Judd nebyl moc dobrý v poslouchání rozkazů, ale s tímhle souhlasil. „Pojďme,“ řekl ženě stojící zády k němu,

„Já tohle viděla,“ zašeptala.

Indigo se zatvářila zmateně a postavila se. „Cože?“

Brenna se začala třást. „Já tohle viděla,“ zopakovala tiše. „Já tohle viděla.“ Hlasitěji. „Já tohle viděla!“ zakřičela.

Judd s ní strávil už dost času na to, aby věděl, že později bude litovat, že se před ostatními zhroutila. Byla velmi pyšný vlk. Proto se odhodlal k jediné věci, o níž byl přesvědčen, že pronikne skrz závoj hysterie. Posunul se před ni, aby jí zastínil výhled na tělo, a potom proti ní použil její emoce. Byla to zbraň, kterou Psyové vybrousili k dokonalosti. „Děláš ze sebe blázna.“

Ta chladná slova byla pro Brennu jako facka. „*Co prosím?*“ Nechala klesnout ruku, kterou dříve zvedla, aby ho odstrčila.

„Podívej se za sebe.“

Tvrdohlavě zírala dopředu. To by dřív začalo v pekle mrznout, než by poslechla jeho příkaz.

„Polovina smečky čenichá kolem,“ řekl jí. Nelítostně. Jako pravý Psy. „A poslouchá, jak se tady nervově hroutíš.“

„Já se nehroučím.“ Zrudla, když si uvědomila, kolik lidí na ni zírá. „Uhni mi z cesty.“ Na tělo už se nechtěla dívat – tělo, které bylo zohavené se stejnou chirurgickou přesností, již Enrique používal na své oběti –, ale hrdost jí nedovoľovala couvnout.

„Chováš se iracionálně.“ Judd se nepohnul. „Tohle místo má očividně negativní dopad na tvou emocionální stabilitu. Otoč se a běž.“ Rozhodně se jednalo o rozkaz a Juddův tón se tolik podobal alfovu, že Brenna zatnula zuby.

„A když ne?“ Vděčně přijímala vztek, který v ní vyvolal – dodával jí nový cíl, způsob, jak uniknout děsivým vzpomínkám, jež v ní místnost probudila.

Ledový psyský pohled plný mužské arogance, která jí brala dech, se střetl s jejím. „Pak si tě přehodím přes rameno a odnesu tě sám.“

Odpovědí na jeho výhrůžku bylo vzrušení, které se rozběhlo jejími žilami jako oheň a odplavilo poslední známky strachu. Měsíce frustrace, kdy sledovala, jak ostatní pohřbívají její nezávislost pro její vlastní bezpečí, kdy jí všichni říkali, co je pro ni nejlepší, kdy zpochybňovali její zdravý rozum na každém kroku, se slily do této jediné chvíle. „Zkus to.“ Výzva.

Přistoupil k ní a jí začaly svrbět prsty, jak cítila, že se drápy derou ven. Ach ano, rozhodně byla připravená na to zaplést se s Juddem Laurenem, Ledovým mužem, a tím nejkrásnějším exemplářem mužského pokolení, jaký kdy viděla.